Michaela Mitroci

PopElka z hotelu

PopElka z hotelu

Michaela Mitroci

KAPITOLA 1: RECEPČNÍ

Elena se probudila za jemného cinkání budíku, který spíš šeptal, než zvonil, jako by věděl, že nesmí vzbudit nikoho jiného kromě ní. V malém, ale útulně zařízeném bytě v patrovém domě na okraji města zamžourala do ranního světla pronikajícího přes bílé záclony.

Na ramínku už čekala její pečlivě vyžehlená uniforma – elegantní tmavě modrý kostýmek a bílá halenka. Dlouhé světle hnědé vlasy stáhla do hladkého uzlu a přidala jednoduché perlové náušnice. Každý detail jejího vzhledu byl promyšlený – recepční v luxusním hotelu musela působit reprezentativně. Lehké líčení doladila oblíbeným přirozeným odstínem rtěnky.

Po rychlé snídani – avokádový toast a šálek kávy – zamkla byt a nasedla na městskou dopravu. Cestou si v hlavě přehrávala seznam úkolů na nadcházející den, zatímco se její mysl připravovala na každodenní výzvy.

Vibrace telefonu v kabelce ji vytrhly z myšlenek.

„Dobré ráno," přijala hovor.

„Jsem u vás," ozvala se Martina.

„Děkuji. Lotta ještě spí."

„To je dobře, ať nabírá síly."

„Správně. Doufám, že budete mít pěkný den."

„Neboj se, Elko. My si ho pěkný uděláme, protože každý den…"

„… přináší nové příležitosti k radosti.“ Doplnila Elena slova, která od ní slyšela snad už stokrát.

„Přesně tak. I ty měj hezký den, Elko a neměj strach. Kdyby cokoliv, dám ti okamžitě vědět. Každopádně bude to v pořádku.“

„Děkuji, že jsi tu pro nás.“

„Přestaň už děkovat, děvče. Jsem z toho nesvá.“

„Dobře, dobře.“ Elena zavěsila a znovu se ponořila do svých myšlenek.

***

Hotel Golden Garden, kde pracovala, byl architektonický skvost. Zářil jako drahokam. Jeho prosklená fasáda odrážela sluneční světlo i ruch města. Uvnitř byl prostor dokonale vyladěný – mramorové podlahy, křišťálové lustry a zlaté detaily dodávaly hotelu punc luxusu. Převyšoval okolní budovy, jakoby jim vládl. Recepce, Elenino hlavní působiště, byla středobodem všeho. Tři půlkruhové pulty z bílého mramoru vždy zdobilo čerstvé květinové aranžmá, měnící se podle sezóny.

Elena odložila kabát do své skříňky v šatně a upravila šátek kolem krku. Naposledy zkontrolovala vše ve velkém zrcadle. Trochu připomínala letušku… Kéž by mohla odletět od všech starostí někam daleko – možná na ostrov, kde by šplouchaly vlny oceánu, ona by se opalovala a číšník by jí nosil drinky s deštníčky. „Klišé, Eleno. Vrať se do reality.“ Napomenula sama sebe.

Prázdné hotelové chodby jí poskytovaly ještě poslední chvíle klidu. Směna jí začínala až za půl hodiny. Přestože na chodbách bylo ticho, v duchu už slyšela ruch hostů, kteří začnou přicházet a odcházet. Zastavila se, zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Klid, Eleno," povzbudila se, když její soustředění přerušil zvuk kroků.

Blížil se Nikolas Reiner, ředitel hotelu. Jeho výraz nesl stopu arogance, která perfektně ladila s jeho dokonalým vzhledem. „Sakra, Pan Tyran," špitla si Elena přezdívku, kterou mu mezi sebou zaměstnanci dali. Narovnala se a připravila na střet s obávaným mužem.

„Dobrý den, pane řediteli," pozdravila s profesionálním úsměvem.

Nikolas na okamžik zaváhal, než odpověděl. „Vaše jméno?"

„Prosím?"

„Nerozumíte mi snad? Mám to říct v jiném jazyce nebo jste negramotná?

„Elena Vaisová," odpověděla nejistě.

„Slečno Vaisová, budu si vás pamatovat jako recepční, která pospává po chodbách. Předám tuto informaci na mzdové, aby k vašim dovednostech přihlédli, až se budou rozdávat odměny."

„Já… já přeci nespala."

„V tom případě se tu zašíváte, abyste se vyhnula práci? Nebo jste prostě jenom líná?

„Já…"

„Já co?"

Neměla slov. Slzy lítosti kvůli křivdě se jí tlačily do očí a věděla, že pokud řekne další slovo, přetečou přes okraj. „Nic, pane." Měla by

se hájit, že jí ještě ani nezačala směna, nicméně vzdala to bez boje – nerozbrečí se před ním. „Nic," zopakoval posměšně, nos nakrčený pohrdáním. „Tak se vraťte ke své práci, protože za *nic* vás neplatíme!" okřikl ji. Jeho přísný pohled kontrastoval s pohlednou tváří. Měl ostře řezané rysy a uhlazené tmavé vlasy. Jen ta arogance, kterou vyzařoval, byla tak hustá, že by se dala krájet. Elenu to dusilo. A taky, že ano, celou dobu, co ji komandoval, ani nedýchala. Jakmile zmizel z dohledu, rozeběhla se k nejbližším záchodkům a tam si teprve dovolila zhluboka se nadechnout. „Co to děláš, Eleno?" Opřela se o okraj umyvadla a zírala do zrcadla na zarudlé pískově hnědé oči, které se ve světle zářivek leskly jako zlato. Otřela si orosené čelo papírovým ubrouskem a ještě několikrát se nadechla, jak doplňovala chybějící vzduch do plic.

***

Dojmy z rozhovoru s ředitelem se snažila setřást při nástupu za mramorový pult recepce. Osvětlená dvěma monitory nasadila profesionální úsměv, za který by se nemusela stydět ani modelka před objektivem fotografa. Její kolegyně Veronika ji ihned přivítala uštěpačnou poznámkou: „Brečelas, viď? Mě neoklameš."

„Ne," ohradila se Elena.

„Tak proč máš hrb?"

„Co to plácáš? Já nemám hrb."

„Máš. Když jsi skleslá, hrbíš se."

„Já se nehr…“ Elena si narovnala ramena a snažila se ignorovat další komentáře. Věděla, že Veronika ji chce jen rozveselit. „Jsem v pohodě,“ odpověděla nakonec.

„Sestra je v pořádku?“

„Ano, díkybohu,“ zaklepala si na zuby.

„Práce?“

„Nechci o tom dnes mluvit.“

„Tak já začnu. Náš pan nejkrutější z tyranů…“

„Co ti zase provedl?“ zeptala se Elena a opatrně se k ní za pultem přisunula, aby slyšela tichá slova plná hněvu.

„Včera večer mě vyslal na střechu, abych zjistila, jestli je střešní bazén dostatečně čistý, přitom jsem mu řekla, že jsem tam posílala údržbáře, aby bazén vyčistil. On, že to mám zkontrolovat osobně, a pokud tam bude byť jen jediný lístek, mám ho vlastnoručně vylovit... Eleno,“ zaúpěla černovláska se stejně uhlazeným účesem i uniformou. „Byl tam opravdu jeden blbej list. Lezla jsem se síťkou po kolenou, abych ho vylovila, když mě tam nějaký pitomec strčil.“

„Někdo tě shodil do bazénu?“

„Jó,“ našpulila rty. „Moc lidí tam nebylo, bylo už po desáté, každopádně ti, co seděli u baru, se mi smáli. Taková ostuda.“

„Viděla jsi, kdo tě strčil?“

„Neee. Jak asi? Měla jsem hlavu pod vodou,“ zakňourala zoufale. „A dneska mě seřval, že se mám naučit chodit na podpatkách, protože se mu nelíbí moje boty. Vůbec neví, jak je bolestivé stát celý den na nohou v lodičkách. Už mi pomalu odpadá nehet na malíčku.“

„Vážně?“

„Jo. Chceš to vidět?“ Veronika si začala zouvat botu.

„Ježiš ne, fuj, dej to zpátky. Vždyť nás vyhodí,“ začaly se obě chichotat. „Takhle se mi to líbí, Eleno Tenhle úsměv ti sluší, ne ten falešný.“

„Děkuji, Verčo. Já pochopila, proč to děláš. Vážím si toho.

Rozhodně je příšerné, jak se k tobě chová,“ povzdechla si Elena, zatímco se zamračila při vzpomínce na svůj vlastní ranní konflikt.

„Chová se tak ke všem. On si myslí, že je nedotknutelný.“

„Má tuhle pozici díky otci jistou, s tím nic nenaděláme. Ale... my přece víme, co děláme. Budeme dál profíci, a nedáme mu záminku nás deptat.“

„Jednou na něj dojde, Eleno, a přísahám ti, že u toho budu. Nenechám si to ujít.“

„Nepřej nikomu nic zlého, nebo se ti to vrátí.“

„Tak ať…“ zabručela si pro sebe.

Zatímco Veronika stále tiše soptila, do hotelu vešel host. Elena okamžitě vycvičeně zvedla hlavu a přepnula na profesionální režim. Usmála se, její obličej se stal vlídným a přívětivým, jak to měla v práci nastavené. Odložila veškeré pocity i křivdy stranou – někam do části mozku, kde se setkaly s dalšími starostmi. Společně tam musely počkat.

„Dobrý den, vítejte v hotelu Golden Garden,“ pozdravila s úsměvem, její tón byl jemný a rozhodný. „Jak vám mohu pomoci?“

Host, elegantní muž ve středních letech, se na ni podíval s malým, přesto zřejmým úsměvem. „Dobrý den, mám rezervaci na jméno Horský. Chci se s rodinou ubytovat na dvě noci.“ Elena rychle přistoupila k počítači, kde ověřila rezervaci. Její prsty tančily po klávesnici, aniž by ztrácela pozornost na hosta. „Jistě, pane Horský. Vaše rezervace je v pořádku. Pokoje jsou připravené. Dovolte mi, abych vám předala klíče. Kolega vám pomůže se zavazadly.“ Když mu podávala klíče, její pohled se zvedl. „Pokud budete potřebovat jakékoliv další informace, neváhejte se na mě obrátit. Ráda vám pomohu.“

Host přijal klíče a podíval se na ni s uznáním. „Děkuji vám, slečno...“

„Elena,“ usmála se.

„Eleno, děkuji. Rád se sem vracím. Připadám si zde velmi vítán. Všechno je vždy skvěle připravené.“

„To je pro nás čest, pane Horský. Přeji příjemný pobyt. Věřím, že budete opět spokojeni,“ odpověděla vřele.

Jakmile muž zmizel za rohem, Elena si dovolila malý povzdech. Být profesionální, byla její silná stránka. Tohle byla chvíle, kdy si připadala, že si něco zaslouží. Chvíle, kdy mohla na moment zapomenout na své osobní problémy a stát se v hotelu někým jiným – usměvavou, ochotnou recepční, která uměla zvládnout každou situaci. Byla pečlivá, trpělivá a obětavá. Nezasloužila si dnešní pokárání od nabubřelého šéfa. *Veronika má pravdu – zasloužil by si…*

Kolegyně ji upřeným pohledem vyrušila z myšlenek. Když se střetly, okouzleně na ni zamrkala a teatrálně si zakryla ústa v úžasu. „S tebou je to vždycky jako ve filmu. Profesionálka do posledního detailu. Možná bys měla začít nosit sluneční brýle, aby ses nám tady neztratila v té záři." Elena se zasmála. „Kdyby mě tak moje sestra viděla, jak se tady chovám, asi by se smála. Mám na to jedno pravidlo: Když je to třeba, musím zapomenout na všechno, co mě trápí. Tady jde o hosty."

***

Elena se rozloučila s posledními hosty před koncem své směny. Uklidila recepci pro další z kolegyň, která ji střídala na noční směnu. Když procházela chodbami hotelu, už byla unavená a těšila se na večer doma se svou sestřičkou. „Počkej, Eleno!" otočila se za nadšeným udýchaným hlasem. „Ahoj," pozdravil ji s úsměvem Lukáš – hotelový šéfkuchař.

„Ahoj," usmála se na něj. „Něco tě honí, že tak letíš?"

„Jenom nekonečná touha po horké sprše a posteli."

„Dobrá motivace."

„Jo, konečně. Dneska to byla pecka. Co ty? Jaký byl dnešek?" Zeptal se a v očích měl ten uvolněný pohled, který Elenu vždy potěšil.

„Další normální den. Uspokojit hosty, uklidit, přivítat další... víš jak," odpověděla s úsměvem, i když ve skutečnosti byla dost unavená, nemluvě o tom, že vynechala ranní příhodu se šéfem.

„Něco pro tebe mám.“ Zpoza zad vytáhl sáček s krabičkou. „Lívance s mandlovým máslem a jahodami.“

„Vážně? Ty Lotta miluje.“

„Já vím.“

„Jsi skvělý. Děkuji!“

Lukáš na ni pohlédl. Očividně váhal: „Eleno, víš... někdy po práci bych tě rád pozval na kávu nebo něco lehkého. Co říkáš?“

Zaskočil ji. Lukáše znala od dětství – Lukáš byl její první láska, které ublížila, jenže ten darebák osud je znovu svedl dohromady, jako by ji pokoušel nebo dával druhou šanci. „Děkuju ti, Lukáši. Je to opravdu milé a ráda bych šla. Neber to jako odmítnutí, prosím, jenže... teď na to opravdu nemám čas. Mám spoustu povinností doma a k tomu práce a škola...“ odpověděla pravdivě. V srdci ji to trochu mrzelo - znovu ho odhání.

Nedivila se, že se zamračil, modré oči mírně zklamané. „Mrzí mě to,“ dodala proto.

„Rozumím, Eleno. Nic se nezměnilo, jak vidím. Kdykoliv to budeš mít lepší, dej vědět. Budu rád, když se někdy uvolníš. Pořád čekám, Eleno.“ Nenaléhal více, protože jí ve tváři vyčetl skutečnou únavu. „Tak co, alespoň tě nemusím nechat takhle v noci cestovat městem samotnou. Jedu stejným směrem. Co říkáš, nechceš toho využít? Když vydržíš. Jen na sebe něco hodím a odvezu tě domů,“ zatahal za zástěru.

Elena zaváhala. Byla unavená a vycházela z hotelu pozdě, takže jí ten odvoz vlastně mohl ušetřit spoustu času. „No... to bys byl opravdu hodný. Tak dobře, díky,“ souhlasila. Rozhodně to bude rychlejší oproti čekání na autobus.

Nasedli do Lukášova auta, které vonělo po čerstvém jídle a pohodlí. Jak auto plynule přijíždělo k jejímu domovu, Lukáš už nebyl tak mluvný. „Tady mi můžeš zastavit," ukázala Elena před vjezdem do jednosměrky a on stočil auto k chodníku. „Nechceš, aby tě se mnou viděli?" uculoval se.

„Tak to není. Jen nechci, aby se Lotta vyptávala. Trápí ji, že jsme se rozešli."

„Mě taky."

„Víš, že by to nefungovalo."

„Já ti neměl za zlé, že dáváš přednost sestře. Ty jsi to ukončila."

„Já vím… Už raději půjdu. Děkuju za odvoz."

„Jasně," přikývl. Těšilo ho, že jí mohl alespoň trošku pomoct. „Nenutím tě, Eleno, každopádně to pozvání pořád platí. Nemusí to být rande – jen přátelský pokec."

„Kouknu se do diáře," usmála se na něj a vystoupila z auta. „Lhářko. Žádný diář nemáš," rozesmál se a ona se zmohla jen na omluvný úsměv.

„Hezký večer." Zabouchla dveře a vykročila k domu.

Lukáš sledoval světlomety osvětlenou siluetu – útlejší, než si ji pamatoval. Chtěl tady být pro ni, tak proč mu nedala nikdy příležitost?

Ve vzpomínkách se vrátil o tři roky zpátky:

Večer začal tak nevinně. Lukáš si vzpomněl, jak se Elena smála, když vstoupila do restaurace, kde pracoval. „Vážně mě bereš sem? Do tvé královské říše?“ zeptala se. Okouzleně se rozhlédla po elegantním interiéru osvětleném pouze světlem z mnoha svící. Bylo už po zavíračce a celou restauraci měli jenom pro sebe.

„Když chci, aby byl večer perfektní, musím mít kontrolu nad kuchyní,“ mrkl na ni a odsunul jí židli.

Elena si sedla a pohladila ubrus. „Lukáši, tohle je nádhera. Doufám, že kvůli tomu nebudeš mít problém.“

„Šéf nemohl odmítnout svého nejlepšího kuchaře, když ho požádal, aby mohl své dívce připravit večeři v té nejlepší restauraci.

Jen počkej. Připravil jsem ti něco speciálního,“ vtiskl jí polibek a zmizel do kuchyně, aby osobně zkontroloval, jak jídlo vypadá.

Návrat s podnosem byl triumfální. Přinesl jí její oblíbené rizoto se sušenými rajčaty, čerstvým špenátem a sýrem. K tomu sklenku bílého vína, které podle něj dokonale ladilo.

„To je… perfektní,“ zašeptala Elena, když ochutnala první sousto.

Zbytek večera byl plný smíchu. Povídali si o všem možném – o dětství, společných plánech do budoucna i o její sestře Lottě. Elena mívala melancholický pohled, když o ní mluvila, a vždy se snažila rychle změnit téma. Lukáš to respektoval. Nechtěl na ni tlačit, věděl, že o Lottě mluví jen s těmi, kterým věří. Milovala ji nejvíc ze všech.

Té noci na sobě měla světle modrý svetr s mašlí na zádech a dlouhou béžovou sukni s kraječkami. Se světle hnědými vlasy dlouhými do půlky zad, něžně se vlnícími na jejích prsou a

porcelánovou pletí vypadala jako panenka. Ze všeho nejkrásnější byl však její vzácný smích. Ten úsměv, co měla na rtech, byl tak nádherný – zářil, dokud jí nezazvonil telefon.

„Promiň," zamumlala, než hovor přijala.

Lukáš se díval, jak její tvář bledne. Slova byla neslyšná, ale výraz mu napověděl všechno. Otočila se k němu, oči najednou plné paniky.

„Lukáši, promiň, musím jet do nemocnice. Máma… něco se stalo."

Srdce mu sevřela obava. Nezaváhal ani na vteřinu. „Pojedu s tebou."

„Ne," zavrtěla hlavou. „Já to zvládnu. Děkuju za všechno. Musím jít." Dřív, než stihl cokoli říct, byla pryč. Sledoval, jak Elena odchází, kroky rychlé, skoro až splašené. Už se neohlédla. Dveře restaurace za ní tiše zaklaply a on zůstal sedět sám.

Jen zíral na poloprázdnou sklenici vína na jejím místě. Její rtěnka zanechala na okraji jemnou červenou stopu. Ještě před pár minutami ji slyšel se smát, viděl ji zářit. A teď…

Vstal, poklidil nádobí a vydal se ven. Na parkovišti nasedl do auta a odjel domů. Celou noc pak přemýšlel, jestli jí neměl jet za ní, jestli ji neměl víc přemlouvat, aby ho nechala pomoct. Ačkoliv věděl, že by to nepřijala. Elena byla příliš samostatná, příliš hrdá. Další dny čekal, že se mu ozve. Zpráva, telefonát – cokoli. Místo toho přišlo jen mlčení.

Po týdnu se odhodlal a zavolal jí sám.

„Ahoj, Lukáši," řekla tiše, když mu zvedla telefon. Její hlas zněl unaveně, spíš vyčerpaně.

„Eleno, jak se máš? A co máma?" zeptal se okamžitě.

„Máma… umřela," odpověděla zlomeně.

„Proboha, Eleno, proč jsi nic neřekla?" nechápal. „Pokud můžu nějak pomoct, řekni."

„Děkuju," odpověděla. Bylo v tom něco konečného. Něco, co ho přimělo zpozornět.

„Eleno?"

Ticho následované hlubokým zoufalým nádechem. „Lukáši, chtěla jsem ti poděkovat za krásný večer. Opravdu. Myslím, že teď nemůžu… nemůžu v ničem pokračovat."

„Co tím myslíš?" zeptal se, i když odpověď už tušil.

„Musím se soustředit na Lottu. Najít si práci. Nemám čas ani prostor na vztah."

„Eleno, jestli jde o čas, můžeme si ho najít. Společně. Nechci tě ztratit," naléhal.

„Promiň, Lukáši," zopakovala. „Ty si zasloužíš někoho, kdo ti může dát víc. A já teď nejsem ta osoba."

A než mohl cokoli říct, zavěsila.

Lukáš zůstal stát s telefonem v ruce. Cítil prázdnotu. V mysli se vracel k jejich poslednímu večeru. Jak byla šťastná. Jak byl přesvědčený, že by mohli být šťastní spolu. Život měl jiné plány – připravil ji o mámu už ve dvaceti třech letech a dal jí na zodpovědnost nemocnou mladší sestru.

Tehdy se rozhodl, že ji nechá jít, protože ji měl rád. A když někoho opravdu milujete, občas musíte ustoupit stranou, aby se mohl věnovat tomu, co je pro něj nejdůležitější… Jaké bylo jeho

překvapení, když ji o rok později spatřil stát na recepci hotelu, ve kterém začal sám teprve nedávno pracovat jako šéfkuchař.

KAPITOLA 2: LOTTA

Elena otevřela dveře svého bytu a okamžitě ji obklopila příjemná atmosféra. Připomínala jí důvod, proč zůstává, i když okolí nebylo zrovna nejlepší.

V chodbě se rozloučila s Martinou, která se během dne starala o Lottu. Mámina nejlepší přítelkyně a bývalá zdravotní sestřička Martina, byla více než pečovatelka – byla rodina

„Děkuji za dnešek," loučila se Elena vděčně.

„Už jsem ti řekla, ať mi pořád neděkuješ," odpověděla Martina s úsměvem

„Nevím, co bychom si bez tebe počaly."

„Jsem tady, tak nad tím nepřemýšlej. Utíkej za sestrou, už se tě nemůže dočkat. Byla dnes trošku naštvaná, že ještě nemůže do školy."

„Rozumím. Dobře, tak zase zítra."

„Zítra. Měj se, Elko." Martina jí vtiskla pusu na tvář a na okamžik ji mateřsky přitiskla k hrudi.

Charlotta, mladší sestra, seděla na pohovce s knihou v ruce. Jakmile zaslechla Eleniny kroky, zvedla hlavu a široce se usmála.

„Ahoj, Lotty!" Elena si sundala kabát a přistoupila k ní. Lotta byla její oporou, světlem a důvodem, proč každý den pokračovala.

„Ahoj, Elí! Jaký byl den?" Lotta měla laskavý hlas, v němž zněla nečekaná moudrost. Její oči, přestože unavené, vyzařovaly radost.

„Normální. V hotelu zase plno práce. Ředitel mě dneska naštval, ale už je to v pohodě," odpověděla Elena a posadila se vedle ní. Lotta se k ní přitulila, jako by z toho okamžiku čerpala sílu.

„Měla bys být na něj tvrdší. Máš přece právo se ozvat," prohlásila Lotta s vážností, která byla v jejím věku neobvyklá. Odrážela všechno, co už ve svém krátkém desetiletém životě zažila.

Elena se zasmála a pohladila ji po vlasech. „Vím, že máš pravdu. Jenže někdy je těžké se vzepřít, když to znamená riskovat spoustu věcí. Ty bys to samozřejmě zvládla, ty bys mu to hned ukázala."

„Možná..." zachichotala se se Lotta. Byla zjevně unavená, přesto neztrácela v očích jiskru.

Elena jí sevřela ruku. „Ty jsi moje síla, Lotty. Bez tebe bych nebyla nic. Ty mi dáváš důvod pokračovat každý den."

A i když jejich životy byly těžké, pro Elenu bylo vše jasné. Lotta byla pro ni víc než sestra. Byla jejím srdcem, její motivací. Každý den objevovala stále větší a větší lásku k ní, která ji naplňovala a dávala jí odvahu čelit všemu, co ji čekalo.

Lotta byla o šestnáct let mladší než Elena. Její vzhled nesl podobné rysy. Pleť měla světlou, stejné hnědé vlasy, které často nosila rozpuštěné, jak si je nechávala přirozeně vlnit. Oči měla podobně velké, jen o odstín tmavší a často skryté pod vrstvou únavy, kterou nemoc vnášela do jejího pohledu, a jemné kruhy pod nimi odrážely tíhu její nemoci. Přestože vypadala křehce, zůstávala plná naděje. Byla to mladá dívka, která ve své tváři nesla jak dětské nadšení, tak bolest.

***

Právě přejížděla prsty po obrázku princezny v pohádkové knize. Pohled upírala někam daleko, jako by byla tělem přítomná, duší jinde. Elena ji něžně pohladila po tváři, cítíc, jak je její pleť chladná na dotek. Srdce se jí svíralo, jak na ni pohlížela. Chtěla by, aby pro ni bylo všechno jinak. „Udělám ti čaj," řekla klidným, pevným hlasem, který skrýval vše, co ve skutečnosti cítila. „To tě trochu zahřeje." Vstala, aby připravila čaj. Pohladila Lottu a zamířila do kuchyně. S každým krokem vnímala tíhu odpovědnosti, která jí svírala hruď. Když se zastavila u konvice, pozorovala páru stoupající k stropu a myslela na všechno, co Lotta musí snášet. Přála si, aby mohla převzít její břemeno.

„Zahrajeme si nějakou hru?" ozval se z obýváku Lottin slabý hlas

„Dobře – jednu, a pak už půjdeš spát. Musíš nabrat sílu," odpověděla jí s úsměvem a donesla čaj ke stolu.

Lotta se usmála. „Díky, Elí. Jsi zlatá," zašeptala a vrátila se ke knize.

Elena ji pozorovala, zatímco rozkládala pexeso. Sledovala, jak Lotta bojuje se svou únavou, a jak se snaží být statečná, i když to bylo občas nad její síly.

Jakmile měla hotovo, sedla si vedle své malé sestřičky na pohovku, nohy si schovala pod deku, aby mezi nimi vznikla alespoň malá intimita. „Ty studíš!" zašklebila se dívenka.

„A ty mě zahřeješ, prcku," rozcuchala jí hravě vlasy. Jinak tě nenechám vyhrát."

„Stejně tě porazím," handrkovaly se přátelsky.

„Jak jste se dnes s Martinou měly?“ zajímala se, aby zahnala vlastní výčitky, že není doma častěji. Práci potřebovala.

„Bylo to fajn. Učily jsme se, dělaly jsme dýchací cvičení a pak mi udělala masáž.“

Elena jí jemně pohladila po ruce. „To je dobře. Martina se o tebe skvěle stará. Kdybych mohla být doma, dělala bych to sama.“ Její hlas zněl tiše, jako by se omlouvala „Víš, že na tebe pořád myslím.“

Lotta přikývla o trochu klidnější. „Já vím, Elí. A já jsem ráda, že tě mám.“ Pohlédla na ni a její oči se leskly vděčností.

„Ochráním tě, sestřičko. Slibuji.“

Cystická fibróza nebyla nemoc, kterou by bylo možné zvládnout bez odborné pomoci, a Elena věděla, že sama si ní neporadí. Proč jen ji její sestra musela zdědit po matce? „Vypij si ten čaj – je s medem. A potom si už půjdeš lehnout,“ usmála se a znovu pohladila drobnou tvářičku.

***

Byla téměř půlnoc, když Elena zavřela dveře Lottina pokoje. Opřela se o chladnou zeď chodby a poslouchala pravidelný dech své sestry. Smíšené pocity úlevy a úzkosti jí svíraly hruď. „Už ne,“ zašeptala do ticha, jako by prosila vesmír o trochu více pokojného času.

Místo, aby zamířila do postele, šla do kuchyně. Na stole ležela otevřená učebnice a šálek kávy už dávno vychladl. Přesto ho sevřela

v dlaních, jako by jí mohl dodat sílu. Byla vyčerpaná, tělo křičelo po odpočinku, ale v hlavě se jí stále ozýval ten známý hlas: *Musíš vydržet.*

Sedla si, promnula si oči a začala číst. Anatomie. Tentokrát byla na řadě dýchací soustava. Každý odstavec ji pálil v očích a tlačil na srdce. Četla o tom, co už znala – o tom, s čím Lotta bojuje každý den. Každé slovo v ní vyvolávalo vzpomínky na maminku, která stejnou bitvu prohrála.

„Doktorka Vaisová," zašeptala si hořce a krátce se zasmála. Pak se její pohled zastavil na fotografii Lottina usmívajícího se obličeje. „Tohle je pro tebe, Lotto. Zvládneme to," slíbila tiše, zatímco znovu ponořila svou mysl do knih.

Nemůžu ji zklamat. Nemůžu dovolit, aby tahle nemoc měla poslední slovo.

Vzala si další poznámky a začala si je číst nahlas, jak se snažila udržet bdělost silou vůle. Věděla, že usne nejspíš až k ránu, a že ji zítra čeká další náročný den v práci. To všechno bylo vedlejší. Její skutečný boj nebyl v luxusním hotelu pod diktátem arogantního šéfa – její boj byl tady, u stolu s učebnicemi a příslibem lepší budoucnosti.

Každé přečtené slovo, každý poznatek, každý okamžik bez spánku – to všechno byl krok blíž k tomu, aby jednou mohla říct: *Dokázala jsem to!*

KAPITOLA 3: NEJVYŠŠÍ PATRO

Elena Vaisová vstoupila do luxusní haly hotelu. Slunce proudilo skrze vysoká okna, osvětlovalo mramorovou podlahu a odráželo se od blyštivých lustrů. Pohled na tuto nádheru ji stále nepřestával fascinovat, přestože tady pracovala už několik let. V duchu si povzdechla. Další obyčejný den v nekonečném pracovním kolotoči.

„Dobrý den, slečno Vaisová," pozdravil ji portýr s milým úsměvem.

„Dobrý den, Petře," odpověděla automaticky a zamířila k recepci. Měla necelých deset minut na přípravu, než se roztočí kolo požadavků hostů.

Zrovna si oblékala sako, když halou zazněl ostrý hlas – typický pro Nikolase Reinera, ředitele hotelu. Každý v hale ztuhl. Nikdo se neodvážil pohnout, aby se náhodou nestal terčem jeho zloby.

„Jak je možné, že o tom nevím?!" hřímal na vedoucí personálního oddělení, Kateřinu.

Elena se nenápadně otočila směrem k výtahům, odkud přicházel hluk. Nik stál uprostřed prostoru a probodával Kateřinu tvrdým pohledem. Jeho přítomnost zaplnila celou halu. Žena se tvářila klidně, nicméně v rukou nervózně žmoulala mobil.

„Ona mi ani nezavolala! Asistentka, která nezná význam slova zodpovědnost! Měl jsem mít materiály na konferenci a teď?!" Jeho hlas se nesl celým prostorem, dokonce i hosté mířící na snídani zpozorněli.

„Pane řediteli, slečna Majerová se rozhodla dát výpověď. Podle mých informací odchází do konkurenčního hotelu."

Nik na okamžik ztichl, ale jen aby nabral dech. „To si snad dělá srandu! Nejenže neoznámí svůj odchod, navíc ještě mi takhle zkomplikuje práci?!"

Elena se otočila zpět k recepci, snažíc se splynout s okolím. Poslední, co potřebovala, bylo upoutat Nikovu pozornost.

„Okamžitě mi najděte novou asistentku!" přikázal, než se jeho pohled stočil k recepci. Kateřininy oči následovaly jeho směr a zastavily se na Eleně.

Elena ztuhla. Srdce jí divoce bušilo. *Prosím, ať to neřekne*, prosím, přála si.

„Pane řediteli, slečna Vaisová by mohla být skvělou dočasnou náhradou. Je spolehlivá a má zkušenosti s administrativou," navrhla Kateřina. Její hlas byl pevný, přestože výraz prozrazoval jistou nejistotu.

Elena zalapala po dechu. *To snad ne*.

Nik se na Elenu ani nepodíval, jako by ho její existence sotva zajímala. Nakonec pronesl ledově klidným tónem se zcela zjevným nádechem ironie: „Psát a číst snad umí. Ostatní zodpovědnost je na vás."

Otočil se na patě a zmizel ve výtahu.

Zavládlo ticho, během kterého si ani nedovolila nadechnout.

Kateřina přistoupila k Eleně. „Slečno Vaisová… Eleno, sbal si, prosím, své věci. Od této chvíle jsi asistentkou pana ředitele.“ Její tón byl nekompromisní.

Elena na ni vytřeštila oči. „Ale…“ zmohla jen na slabý protest.

„To není na diskusi. Máš deset minut. Jasné?“ Kateřina se otočila a odešla, jako by právě neudělala rozhodnutí, které by změnilo Elenin život.

Tohle nemůže být pravda. Jak má zvládnout práci, o které nic neví, a ještě ke všemu pod tak náročným člověkem, jako je *Pan Tyran*? „A Eleno,“ dodala Kateřina ještě přísněji už z dálky, „nezapomeň, že pan ředitel nesnáší zpoždění.“

Ta má náladu. Pomyslela si Elena.

Polkla a s třesoucíma se rukama sbírala své věci. Kolegyně u recepce na ni vrhaly soucitné pohledy, zatímco Martin, mladší kolega, se naklonil blíž „To myslí vážně? Ty a asistentka?“ zeptal se pobaveně.

„Očividně,“ odsekla nabroušeně.

„Hodně štěstí,“ poznamenal. Znělo to spíš jako soustrast.

Elena s krabicí svých věcí zamířila k výtahu. Cítila, jak se jí podlamují kolena. *Co jsem komu udělala, že si tohle zasloužím?*

Vystoupila na nejvyšším patře hotelu. Prostor se odlišoval svou strohou elegancí. Tmavé dřevo, decentní obrazy města na stěnách a obrovská okna s výhledem na metropoli působily chladně. Její nový stůl, umístěný přímo před masivními dveřmi Nikovy kanceláře, byl monumentálním kusem nábytku.

Na desce stále ležely věci předchozí asistentky –hrnek s nedopitý čajem, rozházené papíry a pero, které vypadalo, jako by bylo odhozeno ve spěchu. *Musela vážně pospíchat.* Napadlo ji. Pocit nepříjemného mrazení jí přejel po zádech. Jaký tlak ji asi přiměl opustit tuhle pozici tak náhle?

Celé patro působilo příliš prázdně. Všude vládl dokonalý pořádek, až na její stůl. Bylo ticho – takové to ticho, které vás spíš zneklidňuje, než uklidňuje. Kromě ní tady nebyl nikdo jiný.

Jsem tady vážně jediná? Uvědomila si najednou. Žádní kolegové, žádné hlasy, žádný smích ani šustění papírů. Jen ona, Nikova kancelář za těžkými dveřmi a zlověstná samota.

Její pohled se znovu stočil k rozházeným věcem na stole. Natáhla ruku a zvedla jeden z papírů. Byla to poznámka se seznamem úkolů. Na první položce stálo: **Zavolat konferenční sál – potvrzení rezervace.** Jestli tohle má být její nový život, bude muset začít přesně tady.

Elena položila svou krabici na zem a posadila se na židli. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Zvládneš to, zvládneš to," opakovala si jako mantru.

Když otevřela oči, telefon na stole začal hlasitě vyzvánět. Na displeji zářilo jediné tlačítko – červené s vykřičníkem. Hlasité vyzvánění se rozléhalo prázdným patrem.

„Zvedla sluchátko. „Prosím?"

„Okamžitě ke mně," ozval se Nikův chladný hlas.

Zavěsila, postavila se a zamířila ke dveřím. Klepala, když uslyšela: „Dále." Otevřela dveře a vstoupila do kanceláře, která dominovala

výhledem na celé město. Nik seděl za mohutným stolem a ani na ni nevzhlédl.

„Jméno?“ zeptal se lhostejně.

„Elena Vaisová, vaše nová asistentka,“ odpověděla tiše.

Nikolas vzhlédl. Na okamžik ji jen pozoroval, jako by se snažil vzpomenout, odkud ji zná. Pak mu to došlo – ta recepční z včerejšího rána. Na jeho tváři se objevil nepatrný úsměv, který Elenu zcela vyvedl z míry.

„Ach, slečna Vaisová,“ pronesl s nádechem ironie. „Konečně jste se dostala na pozici, kde možná budete užitečná.“

Eleně vyhrkla krev do tváří – stud, vztek? Obojí.

„Takže,“ pokračoval Nikolas, aniž by jí dal šanci cokoli říct, „od této chvíle jste zodpovědná za organizaci mého kalendáře, přípravu materiálů na schůzky, vyřizování telefonátů a všechny ostatní úkoly, které vám zadám. A věřte mi, že jich bude hodně. U mě se totiž nespí.“

Pak se pohodlně opřel do židle a dodal: „Abych nezapomněl, dnes chci mít na stole shrnutí všech rezervací na příští měsíc. Máte čas do tří hodin.“

„Do tří hodin?“ zopakovala Elena překvapeně.

„Ano, do tří. Nebo je to problém?“

Rychle zavrtěla hlavou. „Ne, pane.“

„Výborně. Teď můžete jít. A nezapomeňte, že nesnáším zpoždění.“

Elena vyšla z kanceláře, zavřela za sebou dveře a opřela se o ně. Tlak v hrudi nabýval na intenzitě. Věděla, že tohle bude těžší, než si dokázala představit.

Co jsem komu udělala, že si tohle zasloužím?

Posadila se zpátky za stůl a okamžitě se pustila do shánění všech rezervací, jak jí Nikolas nařídil. Snažila se soustředit, jenže hlava jí pořád běžela v kruhu. Měla pocit, že se potápí v nějaké divné realitě, kde všechno utíká rychleji, než stíhá.

Po několika minutách ji od práce vytrhl zvuk telefonu, který ji přiměl znovu zpozornět. Vmžiku zvedla sluchátko.

„Ano?“

„Káva. Deset hodin. Kavárna Svět. Děkuji,“ ozval se Nikův stručný příkaz a zavěsil.

Elena si nebyla jistá, zda správně pochopila, co jí právě řekl. Zamířila k jeho kanceláři, aby se ujistila. Zaklepala a vešla dovnitř. Nik stále seděl za stolem, tentokrát si nevšímal žádných papírů – pouze se na ni podíval s tím svým nezáživným výrazem.

„Omlouvám se, ale posíláte mě pro kávu?“ zeptala se nejistě.

„Ano, pochopila jste, slečno Vaisová. Jste opravdu bystrá,“ dodal ironicky. „Mám rád, když káva chutná jako káva, a ne když je to nějaký… náhražkový hnus. Takže dnes v deset. Tik tak, tik tak,“ ukázal jí na hodiny na zdi, kde ručička splašeně putovala dokola. „Kavárna Svět,“ doplnil pro upřesnění jako by ho případná další otázka obtěžovala.

Zadívala se na hodinky. Měla přesně dvacet minut, aby stihla dojít do kavárny, vyzvednout kávu a vrátit se zpět. Bez zaváhání popadla

kabelku a zamířila k výtahu. Cestou si v duchu přehrávala, jaká úskalí by ji mohla potkat. *Co když bude fronta? Co když kávu nestihnou připravit? Co když…*

Když se dveře výtahu otevřely, vyběhla přes halu rovnou do ulice. Kavárna Svět byla naštěstí jen několik minut chůze od hotelu. Elena přidala do kroku, její podpatky klapaly o chodník v rytmu, který připomínal její zrychlený tep.

Přidala do kroku – běžela – celou cestu běžela. „Dobrý den, mám vyzvednout objednávku pro pana Reinera," oznámila, když vtrhla celá udýchaná do kavárny. Barista přikývl a začal balit kávu do elegantního obalu.

„První den?" zeptal se barista s úsměvem, zatímco jí podával kelímek.

„Ano. Už musím běžet. Děkuji," odpověděla Elena, popadla kávu a spěchala zpět.

„Slečno, ještě…" nezastavila se. Neměla čas.

Štěstí, že to stihla včas zpátky. Když se vrátila na patro, bylo přesně deset hodin. Opatrně zaklepala na dveře Nikovy kanceláře. Stále seděl za svým stolem a vedle něj stál vysoký muž, kterého neznala. Měl tmavé vlasy a vykouzlil přívětivý úsměv, když ji uviděl.

„Dobrý den," pozdravila Elena, snažíc se udržet svou vnitřní rovnováhu, a přistoupila ke stolu.

Mladý muž ji srdečně pozdravil: „Dobrý den, slečno." Elena si ho zmateně prohlížela, čekala stejné chování, jako měl ředitel, na kterého se s očekáváním otočila. Právě zvedl pohled od svého počítače.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***PopElka z hotelu*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.